

lig Djævel eller paa evige Helvedstraffe. „Mod en saa umenneskelig og ufordragelig Lære maa der føres aaben Krig ... en Udryddelseskrig ...!“ vedblev han at skrige op i den hysteriske Grebethed, hvormed han i Tide og Utide forkyndte sin Besværgelseslære. Som Pietisternes ikke uvittige Ypperstepræst skulde have sagt om ham: Fanden havde taget ham med Hud og Haar.

Han blev afbrudt af Højskoleforstanderen, der med et ikke synderligt agtelsesfuldt Blik paa hans stumpede Person gjorde den tvetydige Bemærkning, at „ogsaa han forlængst havde faaet mere end nok af disse evige Helvedstraffe.“

Uroen i Forsamlingen steg. Frygten for de Meningsforskelligheder, som de sidste Tider havde aabenbaret indenfor Vennesamfundet, men som man af Hensyn til Modstanderne havde søgt saavidt muligt at dække over, greb pludselig alle under dette Optrin, der føltes som et ildevarslende Forbud om, hvad det store Møde vilde bringe. Men netop i det Øjeblik, da Striden mellem Vilh. Pram og Højskoleforstanderen truede med at udarte til et uhyggeligt Mundhuggeri, opstod der Bevægelse i Anledning af, at en høj, bleg Mandsperson, der hidtil havde holdt sig allerbagest i Tilhørerkresen, nu traadte frem og med svag Stemme bad om Tilsladelse til „at ytre sig“.

Denne Mand var den af alle elskede, men samtidig dybt beklagede Kandidat Boserup, en Teolog og forhenværende Højskolelærer, der var bleven ramt af den Ulykke ved altfor ivrig Fordybelse i filosofiske og kritiske Skrifter at miste Troen paa Kristendommens Sandhed. Hvor tungt dette Tab havde været for ham, hvor ensom og ulykkelig han følte sig i sine Tvivl, derom var ikke alene hele hans Person et saa talende Vidnesbyrd, at alle maatte gribes af Medlidenhed, og særligt kappedes Kvinderne om at vise ham Deltagelse; men han sagde det ogsaa ofte selv, at det var for ham, som om hans Sjæl laa Lig; og trods sit Frafald vedblev han stadig at søge tilbage til de Steder, hvor Troens Ord taltes. Derfor havde man heller aldrig villet opgive Haabet om at se ham vende lutret tilbage til det kristne Samfund; og man lagde i saa Henseende en særlig Betydning i den Omstændighed, at det netop var Vennesamfundets Forkyndelse, hvor-